

Arrest

nr. 174 681 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer A.Y.H.J., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Soenitisch Moslim te zijn. U stelt te zijn geboren in Wasit, Suweyra en in 1991, na het overlijden van uw moeder, naar Bagdad te zijn verhuisd. U studeerde er tot 2007, waarna u zelfstandig werkte als reclame-commerçant voor verschillende bedrijven. Vanaf 2012 werkte u voor het bedrijf Bareeq Al Lujain. U woonde met uw familie in de wijk Al Shuada in Bagdad, tot u in 2013 trouwde met A.(...) M.(...), H.(...) J.(...) F.(...) (O.V. (...)) en naar de wijk Hay Al Khalij verhuisde. U heeft één dochter, F.(...) A.(...) Y.(...).

Op 8 juli 2015 vertrok u 's ochtends naar uw werk. U werd tegengehouden door twee mannen die vroegen of u A.(...) was. Zij gaven u een envelop waarin een soort dagvaarding stond. U moest om 16 uur naar de Abbas moskee gaan, anders zouden er gevolgen zijn. De dagvaarding was ondertekend met 'Saraay Al Salaam' en 'Emir Al Tai', een sjiiitische militie en de leider hiervan. U ging gewoon naar uw werk en ging daarna naar deze afspraak. Een man die buiten aan de moskee stond, liet u binnen bij Emir Al Tai, die hij zelf aansprak als 'Sheikh'. Deze persoon zei u dat, indien u uzelf en uw familie wilde beschermen, u sjiiet moest worden en iedere vrijdag in de moskee moest komen bidden. U moest tevens een papier invullen om te bewijzen dat u bij hen hoorde en zich zo bij hen aan te sluiten. De daaropvolgende vrijdag (10 juli 2015) moest u voor het gebed naar de moskee gaan en zou u instructies krijgen betreffende wat u voor Saraay Al Salaam zou moeten doen. U zei dat u een job had en een gezin moest onderhouden en dat u niet voor Saraay Al Salaam kon werken. Emir Al Tai zei u daarop u 30 000 dollar beschermingsgeld zou moeten geven indien u niet voor hen wilde werken. U zei dat u dit geld niet had, waarop u naar buiten werd gestuurd met de boodschap dat u moest doen wat zij zeiden. U ging naar huis en vertelde niets aan uw vrouw of uw vader omdat u bang was voor hun gezondheid. U bleef die vrijdag gewoon thuis en ging op zaterdag (11 juli 2015) terug naar uw werk.

Toen u de deur van uw werk open deed vond u daar een dreigbrief met daarin een kogel van een kalasjnikov. U belde uw directeur om een dag vrijaf te nemen maar kon dit niet. U belde naar uw vrouw en vertelde haar om de deur voor niemand open te doen. Uw vrouw vroeg u tijdens het telefoongesprek en 's avonds wat er was maar u vertelde haar niet wat er gebeurd was. De volgende dag, op 12 juli 2015, wilde u naar het politiebureau gaan om een klacht in te dienen toen er een gele taxi voor u kwam en er op u geschoten werd. U ging op de grond liggen, verschool u achter geparkeerde auto's en zette het op een lopen. U keerde naar huis terug en zei uw vrouw uw dochter mee te nemen. U nam een taxi naar het huis van uw vader. Daar aangekomen vertelde u uw familie alles wat er was gebeurd. Uw vader zei dat u een klacht moest gaan indienen. U deed dit. Op het politiekantoor legde u klacht neer bij een onderofficier. Deze zei u echter dat uw klacht geen resultaat zou opleveren en dat ook het politiekantoor onder de controle van Saraay Al Salaam stond. Hij zou de klacht echter wel doorgeven aan de rechter. Hij raadde u aan om het land te verlaten.

Toen u weer thuiskwam en dit aan uw vader vertelde, raadde deze u eveneens aan om het land te verlaten. Ook uw jongere broer I.(...) raadde u aan om het land te verlaten. U zei hem echter dat uw papieren nog in het huis lagen. Uw broer zei u dat hij de papieren zou halen. Een halfuur later belde uw huisbaas om u te vertellen dat uw broer I.(...) vermoord was. U ging met uw vader naar uw huis. Uw broer lag dood op straat, hij werd neergeschoten. U zag politie in de straat en ging hen vertellen dat uw broer vermoord was. Deze brachten het lichaam van uw broer naar het ziekenhuis. Na twee dagen werd het lichaam vrijgegeven en kon u uw broer begraven.

Na 4 dagen haalde uw zus uw papieren bij uw thuis op. U bleef vervolgens een maand in het huis van uw zus in de wijk Amriya, waar vele soennieten wonen. U kreeg nog dreigtelefoons en dreigberichten van uw belagers op uw gsm, die u vervolgens verkocht. U bleef bij uw zus om het paspoort van uw dochter in orde te maken en verliet vervolgens samen met uw gezin Irak. U nam het vliegtuig van Bagdad naar Istanboel, Turkije, waar u vier dagen verbleef, vervolgens 2 nachten in Izmir, waar u uw paspoort verloor, en verbleef ten slotte een week in Bodrum alvorens naar het Griekse eiland Kos over te steken in een rubberbootje. U kwam in België aan op 15.09.2015 en vroeg op 16.09.2015 asiel aan.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kind, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw vrouw, een badge van het ministerie van gezondheid van uw vrouw, een kopie van uw rantsoenkaart, uw woonkaart, uw studiebewijs en dat van uw echtgenote, medische documenten van u en uw echtgenote, een kopie van een overlijdensakte, een kopie van een huwelijksakte, een dreigbrief en een formulier voor de toetreding tot het vrije leger.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw aangehaalde problemen allerminst als geloofwaardig kunnen worden beoordeeld. U verklaarde dat u bedreigd en beschoten werd en dat uw broer werd vermoord omwille van het feit dat u als soenniet weigerde beschermingsgeld te betalen, sjiiet te worden en zich aan te sluiten bij en mee te werken met de sjiiitische militie Saraay Al Salaam (CGVS p9-12, 14 en 16). Echter, informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) spreekt uw bewering absoluut tegen. Deze informatie bevestigt namelijk dat zowel bij de Popular Mobilization Units (PMU), waaronder ook de door u voorgenoemde militie Saraay Al Salaam valt, als bij diverse sjiiitische milities, gedwongen rekrutering niet aan de orde is. In geen enkel rapport gepubliceerd in de afgelopen jaren over de mensenrechtensituatie in Irak, noch in de Irakese of internationale pers wordt enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering door sjiiitische milities, en ook enkele geraadpleegde bronnen ontkennen dat er sprake is van gedwongen inlijving. Er wordt door de milities wel gebruik gemaakt van sociale media, rekruteringsposters en rekruteringscentra, waarbij na de oproep van Ali al-Sistani (juni 2014) zich zelfs zoveel vrijwilligers aanmeldde dat er slechts een minderheid werd ingelijfd. Zo werd een groot deel van de vrijwilligers niet

ingezet in de strijd tegen Daesh aangezien deze milities meer dan voldoende rekruten hebben en eerder te kampen hebben met logistieke en financiële problemen in de opleiding en betaling van nieuwe leden, dan dat zij kampen met een rekruteringsprobleem.

Finaal wordt er in voorgaande informatie specifiek vermeld dat er evenmin sprake is van gedwongen rekrutering van soennitische moslims door de PMU. Ook hier gaat het enkel om vrijwillige rekrutering. Het is bovendien des te onwaarschijnlijker dat een uitgesproken sjiitische militie zoals Saraay Al Salaam u, als soenniet zijnde, zou verplichten om zich te bekeren en voor hen te werken. U stelde dat het feit dat u een soenniet bent net de reden vormde van uw gedwongen bekering en inlijving (CGVS, p14, 16). Uit voorgaande blijkt echter dat deze sjiitische milities loyale en gemotiveerde rekruten zouden verkiezen en er allesbehalve baat bij zouden hebben hun tijd en gebrekkige middelen te steken in een soenniet, die ze niet zonder meer zouden vertrouwen, en die bovendien kennelijk niet gemotiveerd is. U haalt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat u waardevol zou zijn in de ogen van de milities, noch kan uit uw verklaringen worden opgemaakt welk belang de militie erbij had indien u zich zou bekeren (CGVS, p9-16). Ook moet worden opgemerkt dat recente rapporten betreffende religieuze vrijheid in Irak (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) geen enkel voorbeeld vermelden betreffende gedwongen bekering onder dwang van sjiitische milities. Zo blijkt ook uit het laatste rapport van de Commissie van Internationale Religieuze Vrijheden van de Verenigde Staten dat de soennitische Islamitische Staat (IS) weliswaar gedwongen bekeringen uitvoert in Irak maar nergens uit dit rapport blijkt dat dergelijke praktijken ook worden toegepast door sjiitische milities. Uw bewering dat zij u, als een soenniet in wie zij geen loyale en gemotiveerde medewerker zouden vinden, zouden proberen te rekruteren is dan ook uiterst onwaarschijnlijk en werpt verder ernstige twijfel op uw asielrelaas.

Daarnaast heeft u absoluut niet aannemelijk kunnen maken dat uw situatie hiervan zou afwijken. Toen u gevraagd werd waarom leden van Saraay Al Salaam u zouden rekruteren en u ermee geconfronteerd werd dat uit informatie bleek dat dergelijke gedwongen rekruteringen niet plaatsvinden in Irak, verklaarde u aanvankelijk dat uw belagers dit deden net omdat u als soenniet in een sjiitische wijk woonde (CGVS p14). Toen u later opnieuw verklaarde dat uw belagers wilden dat u met hen zou meewerken, werd u opnieuw gevraagd waarom zij precies u wilden, waarop u verklaarde dat u dit niet wist en u gewoon pech had (CGVS p16). Meer nog verklaarde u niet te weten of andere soennieten uit uw wijk gelijkaardige problemen hadden gehad en verklaarde u zich hierover noch in Irak, noch vanuit België te hebben geïnformeerd (CGVS p16). Het is uiterst opvallend dat u als Soenniet beweert gedwongen rekrutering en bekering te vrezen door sjiitische milities, hetgeen een uitzonderlijke situatie betreft, maar dat u niet kan verklaren waarom u hier net het doelwit van zou zijn en dat u zich niet eens geïnformeerd heeft over mogelijke lotgenoten hetgeen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft.

Het is bijgevolg niet aannemelijk dat uw belagers zowel wilden dat u zich bekeerde tot de sjiitische strekking van de islam en u zich bij hen aan zou sluiten en met hen zou meewerken.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd door het feit dat uw verklaringen moeilijk in overeenstemming gebracht kunnen worden met de informatie vervat in de overlijdensakte van uw broer die u zelf neerlegde. Deze overlijdensakte vermeldt namelijk enkel dat uw broer stierf in een "terroristisch incident", terwijl u zelf verklaarde dat uw broer door militieleden werd neergeschoten (CGVS, p11-12). Bovendien is het deel van dit document waar de oorzaak van overlijden dient te worden ingevuld, blanco gelaten en staan op die plaats enkel een handtekening en een stempel. Bijgevolg blijkt uit deze overlijdensakte niet dat uw broer omkwam bij een beschieting. Integendeel, het feit dat deze overlijdensakte een "terroristisch incident" vermeldt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Daarnaast blijkt uit informatie betreffende documenten uit Irak, waarvan eveneens een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat dergelijke documenten eenvoudig vervalst kunnen worden of illegaal verkregen kunnen worden. Dit geldt evenzeer voor de door u neergelegde dreigbrief, de uitnodiging van de militie, de politieverklaring naar aanleiding van de klacht die u zou hebben ingediend en het invulformulier dat u van de militie kreeg. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten uiterst relatief en kunnen zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet zonder meer herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds

een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kind, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw vrouw, een badge van het ministerie van gezondheid van uw vrouw, een kopie van uw rantsoenkaart, uw woonkaart, uw studiebewijs en dat van uw echtgenote) bewijzen weliswaar uw identiteit en die van uw echtgenote maar vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u beweerde in Irak te hebben ervaren.

Ook moet worden vermeld dat uw echtgenote tijdens haar gehoor verklaarde moe en vergeetachtig te zijn ten gevolge van de medicatie die zij neemt voor haar klierziekte (CGVS vrouw, p2). Zij diende hiertoe medische documenten in. Uit deze documenten blijkt weliswaar dat zij lijdt aan hypothyroïdie en dat zij deze aandoening controleert met de medicatie L-thyroxine 50 microgram. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat zij effectief geheugenproblemen heeft, laat staan dat deze uitsluitel bieden over de aard en draagwijdte van haar verklaarde geheugenproblemen. Hoe dan ook zou dit bovenstaande conclusies niet kunnen wijzigen.

Daarnaast legde u zelf via uw advocaat een doktersattest neer waarin melding wordt gemaakt van een mogelijk posttraumatische stressstoornis en klachten als krampen, moeilijkheden om te praten, en nachtmerries. Zij echter opgemerkt dat dit verder geen uitgebreide analyse bevat aangaande de oorzaak van deze problemen. Hierbij moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw H.J.F.A.M., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en een soenitisch moslim te zijn. U stelt te zijn geboren in Al Basra, Irak, op 19 juni 1982. In 2013 verhuisde u omwille van uw huwelijk met uw man, J.(...) A.(...) Y.(...) H.(...) (O.V. (...)), naar Bagdad, naar de wijk Hay Al Khalij. U heeft één dochter, F.(...) A.(...) Y.(...). U studeerde scheikunde tot 2015, waarna u voor het ministerie van gezondheid werkte als bediende.

Op 8 juli 2015 vertrok uw man 's ochtends naar zijn werk. Hij werd tegengehouden door twee mannen die vroegen of hij A.(...) was. Zij gaven hem een envelop waarin een soort dagvaarding stond. Hij moest naar de Abbas moskee gaan. Uw man ging naar zijn werk en ging daarna naar deze afspraak. Daar zag uw man een persoon genaamd Emir Al Tai. Deze persoon zei uw man dat hij wist dat uw man soenniet was en dat zij hem niet met rust zouden laten tot hij aan hen toebehoorde. Deze persoon was van de sjjiitische militie Saraay Al Salaam. Uw man kreeg een blad dat hij moest invullen en waarmee hij zich bij

hen zou aansluiten. Hij moest die vrijdag naar de moskee gaan en met deze mensen bidden. Uw man antwoordde dat hij een job had en dat hij niet voor Saraay Al Salaam kon werken. Emir Al Tai zei hem daarop dat hij 30 000 dollar beschermingsgeld zou moeten geven indien hij niet voor de militie wilde werken. Uw man heeft het invulblad genomen en kwam naar huis. Hij vertelde u niets omdat hij bang was voor uw gezondheid maar u zag dat hij angstig was. Toen u hem vroeg wat er scheelde zei hij u dat hij problemen had op het werk.

Op zaterdag (11 juli 2015) deed uw man de deur van zijn werk open en vond daar een dreigbrief waarin ze hem met de dood bedreigden en waarin ook een kogel zat. Hij belde vervolgens zijn directeur om een dag vrijaf te nemen maar kon dit niet. De volgende dag, op 12 juli 2015, wilde hij naar het politiebureau gaan om een klacht in te dienen toen er op hem geschoten werd. Hij raakte niet gewond maar kon zich achter auto's verschuilen. Hij kwam bij u in shock aan en zei u uw dochter mee te nemen. Jullie verlieten de woning en zijn naar het huis van de vader van uw man gegaan. Daar aangekomen vertelde uw man wat er was gebeurd. Zijn vader zei dat hij een klacht moest gaan indienen. Hij deed dit maar kwam gefrustreerd terug. Hij zei dat de politiemedewerkers hem hadden verteld dat zij niets konden doen.

Toen uw man thuiskwam was het tijd om de vasten te breken. De broer van uw man, I.(...), kwam thuis en uw man vertelde hem dat er nog documenten in jullie huis lagen. De broer van uw man zei dat hij de papieren zou halen. Een halfuur later werd uw man gebeld met de boodschap dat zijn broer I.(...) beschoten werd. Uw man en zijn vader zijn hem gaan zoeken en vonden hem dood terug. De vader van uw man zei hierop dat jullie het land moesten verlaten. U verliet het huis van de vader van uw man en ging bij de zus van uw man wonen in de wijk Amriya. Daar kreeg uw man nog verschillende dreigtelefoontjes en -berichten. Ook de persoon die jullie de woning verhuurde zei dat mensen de woning waren binnengedrongen en de meubels kapot hadden geslagen. Jullie besloten te vluchten aangezien jullie niets meer hadden in Irak.

U reisde met uw man en kind per vliegtuig van Bagdad naar Istanboel, Turkije, waar u vier dagen verbleef, vervolgens 2 nachten in Izmir, waar u uw paspoort verloor, en ten slotte verbleef u een week in Bodrum alvorens naar het Griekse eiland Kos over te steken in een rubberbootje. U kwam in België aan op 15.09.2015 en vroeg op 16.09.2015 asiel aan.

Om uw asielaanvraag te staven, legden u en uw man de volgende documenten neer: identiteitskaarten van u, uw man en uw kind, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw man, een badge van het ministerie van gezondheid van, een kopie van uw rantsoenkaart, de woonkaart van uw man, uw studiebewijs en dat van uw man, medische documenten van u en uw man, een kopie van een overlijdensakte, een kopie van een huwelijksakte, een dreigbrief en een formulier voor de toetreding tot het vrije leger.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht verbonden waren met de problemen van uw man, J.(...) A.(...) Y.(...) H.(...) (O.V. (...)). U verklaarde daarnaast geen andere problemen te hebben gekend die deel uitmaken van de reden van uw vlucht (CGVS p3 en DVZ vragenlijst vraag 3.5).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, J.(...) A.(...) Y.(...) H.(...) (O.V. (...)), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, J.(...) A.(...) Y.(...) H.(...) (O.V. (...)), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw aangehaalde problemen allerminst als geloofwaardig kunnen worden beoordeeld. U verklaarde dat u bedreigd en beschoten werd en dat uw broer werd vermoord omwille van het feit dat u als soenniet weigerde beschermingsgeld te betalen, sjiit te worden en zich aan te sluiten bij en mee te werken met de sjiitische militie Saraay Al Salaam (CGVS p9-12, 14 en 16). Echter, informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) spreekt uw bewering absoluut tegen. Deze informatie bevestigt namelijk dat zowel bij de Popular Mobilization Units (PMU), waaronder ook de door u voorgenomen militie Saraay Al Salaam valt, als bij diverse sjiitische milities, gedwongen rekrutering niet aan de orde is. In geen enkel rapport gepubliceerd in de afgelopen jaren over de mensenrechtensituatie in Irak, noch in de Irakese of internationale pers wordt enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering door sjiitische milities, en ook enkele geraadpleegde bronnen ontkennen dat er sprake is van gedwongen inlijving. Er wordt door de milities wel gebruik gemaakt van sociale media, rekruteringsposters en rekruteringscentra, waarbij na de oproep van Ali al-Sistani (juni 2014) zich zelfs zoveel vrijwilligers aanmeldde dat er slechts een minderheid werd ingelijfd. Zo werd een groot deel van de vrijwilligers niet ingezet in de strijd tegen Daesh aangezien deze milities meer dan voldoende rekruten hebben en eerder

te kampen hebben met logistieke en financiële problemen in de opleiding en betaling van nieuwe leden, dan dat zij kampen met een rekruteringsprobleem.

Finaal wordt er in voorgaande informatie specifiek vermeld dat er evenmin sprake is van gedwongen rekrutering van soennitische moslims door de PMU. Ook hier gaat het enkel om vrijwillige rekrutering. Het is bovendien des te onwaarschijnlijker dat een uitgesproken sjjiitische militie zoals Saraay Al Salaam u, als soenniet zijnde, zou verplichten om zich te bekeren en voor hen te werken. U stelde dat het feit dat u een soenniet bent net de reden vormde van uw gedwongen bekering en inlijving (CGVS, p14, 16). Uit voorgaande blijkt echter dat deze sjjiitische milities loyale en gemotiveerde rekruten zouden verkiezen en er allesbehalve baat bij zouden hebben hun tijd en gebrekkige middelen te steken in een soenniet, die ze niet zonder meer zouden vertrouwen, en die bovendien kennelijk niet gemotiveerd is. U haalt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat u waardevol zou zijn in de ogen van de milities, noch kan uit uw verklaringen worden opgemaakt welk belang de militie erbij had indien u zich zou bekeren (CGVS, p9-16). Ook moet worden opgemerkt dat recente rapporten betreffende religieuze vrijheid in Irak (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) geen enkel voorbeeld vermelden betreffende gedwongen bekering onder dwang van sjjiitische milities. Zo blijkt ook uit het laatste rapport van de Commissie van Internationale Religieuze Vrijheden van de Verenigde Staten dat de soennitische Islamitische Staat (IS) weliswaar gedwongen bekeringen uitvoert in Irak maar nergens uit dit rapport blijkt dat dergelijke praktijken ook worden toegepast door sjjiitische milities. Uw bewering dat zij u, als een soenniet in wie zij geen loyale en gemotiveerde medewerker zouden vinden, zouden proberen te rekruteren is dan ook uiterst onwaarschijnlijk en werpt verder ernstige twijfel op uw asielrelaas.

Daarnaast heeft u absoluut niet aannemelijk kunnen maken dat uw situatie hiervan zou afwijken. Toen u gevraagd werd waarom leden van Saraay Al Salaam u zouden rekruteren en u ermee geconfronteerd werd dat uit informatie bleek dat dergelijke gedwongen rekruteringen niet plaatsvinden in Irak, verklaarde u aanvankelijk dat uw belagers dit deden net omdat u als soenniet in een sjjiitische wijk woonde (CGVS p14). Toen u later opnieuw verklaarde dat uw belagers wilden dat u met hen zou meewerken, werd u opnieuw gevraagd waarom zij precies u wilden, waarop u verklaarde dat u dit niet wist en u gewoon pech had (CGVS p16). Meer nog verklaarde u niet te weten of andere soennieten uit uw wijk gelijkaardige problemen hadden gehad en verklaarde u zich hierover noch in Irak, noch vanuit België te hebben geïnformeerd (CGVS p16). Het is uiterst opvallend dat u als Soenniet beweert gedwongen rekrutering en bekering te vrezen door sjjiitische milities, hetgeen een uitzonderlijke situatie betreft, maar dat u niet kan verklaren waarom u hier net het doelwit van zou zijn en dat u zich niet eens geïnformeerd heeft over mogelijke lotgenoten hetgeen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft.

Het is bijgevolg niet aannemelijk dat uw belagers zowel wilden dat u zich bekeerde tot de sjjiitische strekking van de islam en u zich bij hen aan zou sluiten en met hen zou meewerken.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd door het feit dat uw verklaringen moeilijk in overeenstemming gebracht kunnen worden met de informatie vervat in de overlijdensakte van uw broer die u zelf neerlegde. Deze overlijdensakte vermeldt namelijk enkel dat uw broer stierf in een "terroristisch incident", terwijl u zelf verklaarde dat uw broer door militieleden werd neergeschoten (CGVS, p11-12). Bovendien is het deel van dit document waar de oorzaak van overlijden dient te worden ingevuld, blanco gelaten en staan op die plaats enkel een handtekening en een stempel. Bijgevolg blijkt uit deze overlijdensakte niet dat uw broer omkwam bij een beschieting. Integendeel, het feit dat deze overlijdensakte een "terroristisch incident" vermeldt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Daarnaast blijkt uit informatie betreffende documenten uit Irak, waarvan eveneens een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat dergelijke documenten eenvoudig vervalst kunnen worden of illegaal verkregen kunnen worden. Dit geldt evenzeer voor de door u neergelegde dreigbrief, de uitnodiging van de militie, de politieverklaring naar aanleiding van de klacht die u zou hebben ingediend en het invulformulier dat u van de militie kreeg. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten uiterst relatief en kunnen zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet zonder meer herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien

jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kind, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw vrouw, een badge van het ministerie van gezondheid van uw vrouw, een kopie van uw rantsoenkaart, uw woonkaart, uw studiebewijs en dat van uw echtgenote) bewijzen weliswaar uw identiteit en die van uw echtgenote maar vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u beweerde in Irak te hebben ervaren.

Ook moet worden vermeld dat uw echtgenote tijdens haar gehoor verklaarde moe en vergeetachtig te zijn ten gevolge van de medicatie die zij neemt voor haar klierziekte (CGVS vrouw, p2). Zij diende hiertoe medische documenten in. Uit deze documenten blijkt weliswaar dat zij lijdt aan hypothyroïdie en dat zij deze aandoening controleert met de medicatie L-thyroxine 50 microgram. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat zij effectief geheugenproblemen heeft, laat staan dat deze uitsluitel bieden over de aard en draagwijdte van haar verklaarde geheugenproblemen. Hoe dan ook zou dit bovenstaande conclusies niet kunnen wijzigen.

Daarnaast legde u zelf via uw advocaat een doktersattest neer waarin melding wordt gemaakt van een mogelijk posttraumatische stressstoornis en klachten als krampen, moeilijkheden om te praten, en nachtmerries. Zij echter opgemerkt dat dit verder geen uitgebreide analyse bevat aangaande de oorzaak van deze problemen. Hierbij moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en "de zorgvuldigheidsnorm".

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten

"3. Rapport UNHCR: "UNHCR Position on Returns to Iraq" dd. oktober 2014;

4. Artikel Reuters: "Shi'ite militia hangs up 15 executed Sunnis in Iraqi square" dd. 30 juli 2014;

5. Artikel Al Jazeera: "Scores dead in attack on Sunni mosque in Iraq" dd. 23 augustus 2014;

6. Artikel Daily Mail: "Iraqi Sunni tribal leader assassinated in Baghdad" dd. 14 februari 2015;

7. Amnesty International Public Statement: "Iraq: Investigate Baghdad kidnapping and assassination of Sunni leader and his convoy" dd. 18 februari 2015;

8. Artikel De Standaard: "IS doodde 70 leden van soennitische stam" dd. 7 oktober 2015;

9. Artikel Reuters: "Iraqi Sunni mosques attacked in apparent retaliation for Saudi execution" dd. 5 januari 2016;

10. Artikel De Standaard: "Iran beschuldigt Saudi-Arabië van bombardement op ambassade" dd. 7 januari 2016;
11. Artikel The Daily Brief: "Fears of more Iraq strife as regional Sunni-Shiite row escalates" dd. 7 januari 2016;
12. Artikel Het Nieuwsblad: "Zeker 30 doden bij zelfmoordaanslag Irak" dd. 25 maart 2016;
13. Artikel Knack: "Zeker 30 doden bij zelfmoordaanslag Irak" dd. 26 maart 2016;
14. Artikel De Standaard: "Acht doden bij bomaanslagen in Bagdad" dd. 23 april 2016;
15. Artikel Indian Express: "Iraq: car bombing in Baghdad kills at least 12 civilians" dd. 25 april 2016;
16. Artikel The Guardian: "Car bomb attacks in Baghdad kill at least 90" dd. 11 mei 2016;
17. Artikel BBC: "Iraq conflict: IS suicide bombers hit Taji gas plant" dd. 15 mei 2016;
18. Artikel ABC News: "Wave of Bombings in Baghdad Kill 69" dd. 17 mei 2016;
19. Uitprint van de website www.iraqbodycount.org dd. 19 mei 2016;
20. Printscreens kaarten met diverse aanslagen in de nabijheid woonst/werk verzoekers;
21. Verslag van Transparency International: "Iraq: Overview of corruption and anti-corruption" dd. 20 maart 2015."

Verzoekers bezorgen de Raad middels een aanvullende nota van 8 augustus 2016 diverse artikelen omtrent het geweld in Bagdad met een beëdigde vertaling waarbij telkenmale wordt aangegeven hoe dicht deze aanslagen bij het werk en de woonplaats van verzoekers hebben plaatsgevonden.

2.2. Verwerende partij bezorgt de Raad middels een aanvullende nota van 8 augustus 2016 de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016.

Verwerende partij legt ter terechtzitting van 19 augustus 2016 een aanvullende nota neer. Bij deze aanvullende nota wordt de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 gevoegd.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

In zake A.Y.H.J.:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw aangehaalde problemen allerm minst als geloofwaardig kunnen worden beoordeeld. U verklaarde dat u bedreigd en beschoten werd en dat uw broer werd vermoord omwille van het feit dat u als soenniet weigerde beschermingsgeld te betalen, sjiit te worden en zich aan te sluiten bij en mee te werken met de sjiitische militie Saraay Al Salaam (CGVS p9-12, 14 en 16). Echter, informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) spreekt uw bewering absoluut tegen. Deze informatie bevestigt namelijk dat zowel bij de Popular Mobilization Units (PMU), waaronder ook de door u voorgenoemde militie Saraay Al Salaam valt, als bij diverse sjiitische milities, gedwongen rekrutering niet aan de orde is. In geen enkel rapport gepubliceerd in de afgelopen jaren over de mensenrechtensituatie in Irak, noch in de Irakese of internationale pers wordt enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering door sjiitische milities, en ook enkele geraadpleegde bronnen ontkennen dat er sprake is van gedwongen inlijving. Er wordt door de milities wel gebruik gemaakt van sociale media, rekruteringsposters en rekruteringscentra, waarbij na de oproep van Ali al-Sistani (juni 2014) zich zelfs zoveel vrijwilligers aanmeldde dat er slechts een minderheid werd ingelijfd. Zo werd een groot deel van de vrijwilligers niet ingezet in de strijd tegen Daesh aangezien deze milities meer dan voldoende rekruten hebben en eerder te kampen hebben met logistieke en financiële problemen in de opleiding en betaling van nieuwe leden, dan dat zij kampen met een rekruteringsprobleem.

Finaal wordt er in voorgaande informatie specifiek vermeld dat er evenmin sprake is van gedwongen rekrutering van soennitische moslims door de PMU. Ook hier gaat het enkel om vrijwillige rekrutering. Het is bovendien des te onwaarschijnlijker dat een uitgesproken sjiitische militie zoals Saraay Al Salaam u, als soenniet zijnde, zou verplichten om zich te bekeren en voor hen te werken. U stelde dat het feit dat u een soenniet bent net de reden vormde van uw gedwongen bekering en inlijving (CGVS, p14, 16). Uit voorgaande blijkt echter dat deze sjiitische milities loyale en gemotiveerde rekruten zouden verkiezen en er allesbehalve baat bij zouden hebben hun tijd en gebrekkige middelen te steken in een soenniet, die ze niet zonder meer zouden vertrouwen, en die bovendien kennelijk niet gemotiveerd is. U haalt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat u waardevol zou zijn in de ogen van de milities, noch kan uit uw verklaringen worden opgemaakt welk belang de militie erbij had indien u zich zou bekeren (CGVS, p9-16). Ook moet worden opgemerkt dat recente rapporten betreffende religieuze vrijheid in Irak (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) geen enkel voorbeeld vermelden betreffende gedwongen bekering onder dwang van sjiitische milities. Zo blijkt ook uit het laatste rapport van de Commissie van Internationale Religieuze Vrijheden van de Verenigde Staten dat de soennitische Islamitische Staat (IS) weliswaar gedwongen bekeringen uitvoert in Irak maar nergens uit dit rapport blijkt dat dergelijke praktijken ook worden toegepast door sjiitische milities. Uw bewering dat zij u, als een soenniet in wie zij geen loyale en gemotiveerde medewerker zouden vinden, zouden proberen te rekruteren is dan ook uiterst onwaarschijnlijk en werpt verder ernstige twijfel op uw asielrelaas.

Daarnaast heeft u absoluut niet aannemelijk kunnen maken dat uw situatie hiervan zou afwijken. Toen u gevraagd werd waarom leden van Saraay Al Salaam u zouden rekruteren en u ermee geconfronteerd werd dat uit informatie bleek dat dergelijke gedwongen rekruteringen niet plaatsvonden in Irak, verklaarde u aanvankelijk dat uw belagers dit deden net omdat u als soenniet in een sjiitische wijk woonde (CGVS p14). Toen u later opnieuw verklaarde dat uw belagers wilden dat u met hen zou meewerken, werd u opnieuw gevraagd waarom zij precies u wilden, waarop u verklaarde dat u dit niet wist en u gewoon pech had (CGVS p16). Meer nog verklaarde u niet te weten of andere soennieten uit uw wijk gelijkaardige problemen hadden gehad en verklaarde u zich hierover noch in Irak, noch vanuit België te hebben geïnformeerd (CGVS p16). Het is uiterst opvallend dat u als Soenniet beweert gedwongen rekrutering en bekering te vrezen door sjiitische milities, hetgeen een uitzonderlijke situatie betreft, maar dat u niet kan verklaren waarom u hier net het doelwit van zou zijn en dat u zich niet eens geïnformeerd heeft over mogelijke lotgenoten hetgeen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft.

Het is bijgevolg niet aannemelijk dat uw belagers zowel wilden dat u zich bekeerde tot de sjiitische strekking van de islam en u zich bij hen aan zou sluiten en met hen zou meewerken.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd door het feit dat uw verklaringen moeilijk in overeenstemming gebracht kunnen worden met de informatie vervat in de overlijdensakte van uw broer die u zelf neerlegde. Deze overlijdensakte vermeldt namelijk enkel dat uw broer stierf in een “terroristisch incident”, terwijl u zelf verklaarde dat uw broer door militieleiden werd neergeschoten (CGVS, p11-12). Bovendien is het deel van dit document waar de oorzaak van overlijden

dient te worden ingevuld, blanco gelaten en staan op die plaats enkel een handtekening en een stempel. Bijgevolg blijkt uit deze overlijdensakte niet dat uw broer omkwam bij een beschieting. Integendeel, het feit dat deze overlijdensakte een "terroristisch incident" vermeldt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Daarnaast blijkt uit informatie betreffende documenten uit Irak, waarvan eveneens een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat dergelijke documenten eenvoudig vervalst kunnen worden of illegaal verkregen kunnen worden. Dit geldt evenzeer voor de door u neergelegde dreigbrief, de uitnodiging van de militie, de politieverklaring naar aanleiding van de klacht die u zou hebben ingediend en het invulformulier dat u van de militie kreeg. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten uiterst relatief en kunnen zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet zonder meer herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

(...)

De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kind, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw vrouw, een badge van het ministerie van gezondheid van uw vrouw, een kopie van uw rantsoenkaart, uw woonkaart, uw studiebewijs en dat van uw echtgenote) bewijzen weliswaar uw identiteit en die van uw echtgenote maar vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u beweerde in Irak te hebben ervaren.

Ook moet worden vermeld dat uw echtgenote tijdens haar gehoor verklaarde moe en vergeetachtig te zijn ten gevolge van de medicatie die zij neemt voor haar klierziekte (CGVS vrouw, p2). Zij diende hiertoe medische documenten in. Uit deze documenten blijkt weliswaar dat zij lijdt aan hypothyroïdie en dat zij deze aandoening controleert met de medicatie L-thyroxine 50 microgram. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat zij effectief geheugenproblemen heeft, laat staan dat deze uitsluitel bieden over de aard en draagwijdte van haar verklaarde geheugenproblemen. Hoe dan ook zou dit bovenstaande conclusies niet kunnen wijzigen.

Daarnaast legde u zelf via uw advocaat een doktersattest neer waarin melding wordt gemaakt van een mogelijk posttraumatische stressstoornis en klachten als krampen, moeilijkheden om te praten, en nachtmerries. Zij echter opgemerkt dat dit verder geen uitgebreide analyse bevat aangaande de oorzaak van deze problemen. Hierbij moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten."

In zake H.J.F.A.M.:

"Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht verbonden waren met de problemen van uw man, J.(...) A.(...) Y.(...) H.(...) (O.V. (...)). U verklaarde daarnaast geen andere problemen te hebben gekend die deel uitmaken van de reden van uw vlucht (CGVS p3 en DVZ vragenlijst vraag 3.5).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, J.(...) A.(...) Y.(...) H.(...) (O.V. (...)), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, J.(...) A.(...) Y.(...) H.(...) (O.V. (...)), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw aangehaalde problemen allerminst als geloofwaardig kunnen worden beoordeeld. U verklaarde dat u bedreigd en beschoten werd en dat uw broer werd vermoord omwille van het feit dat u als soenniet weigerde beschermingsgeld te betalen, sjiïet te worden

en zich aan te sluiten bij en mee te werken met de sjjiitische militie Saraay Al Salaam (CGVS p9-12, 14 en 16). Echter, informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) spreekt uw bewering absoluut tegen. Deze informatie bevestigt namelijk dat zowel bij de Popular Mobilization Units (PMU), waaronder ook de door u voorgenoemde militie Saraay Al Salaam valt, als bij diverse sjjiitische milities, gedwongen rekrutering niet aan de orde is. In geen enkel rapport gepubliceerd in de afgelopen jaren over de mensenrechtensituatie in Irak, noch in de Irakese of internationale pers wordt enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering door sjjiitische milities, en ook enkele geraadpleegde bronnen ontkennen dat er sprake is van gedwongen inlijving. Er wordt door de milities wel gebruik gemaakt van sociale media, rekruteringsposters en rekruteringscentra, waarbij na de oproep van Ali al-Sistani (juni 2014) zich zelfs zoveel vrijwilligers aanmeldde dat er slechts een minderheid werd ingelijfd. Zo werd een groot deel van de vrijwilligers niet ingezet in de strijd tegen Daesh aangezien deze milities meer dan voldoende rekruten hebben en eerder te kampen hebben met logistieke en financiële problemen in de opleiding en betaling van nieuwe leden, dan dat zij kampen met een rekruteringsprobleem.

Finaal wordt er in voorgaande informatie specifiek vermeld dat er evenmin sprake is van gedwongen rekrutering van soennitische moslims door de PMU. Ook hier gaat het enkel om vrijwillige rekrutering. Het is bovendien des te onwaarschijnlijker dat een uitgesproken sjjiitische militie zoals Saraay Al Salaam u, als soenniet zijnde, zou verplichten om zich te bekeren en voor hen te werken. U stelde dat het feit dat u een soenniet bent net de reden vormde van uw gedwongen bekering en inlijving (CGVS, p14, 16). Uit voorgaande blijkt echter dat deze sjjiitische milities loyale en gemotiveerde rekruten zouden verkiezen en er allesbehalve baat bij zouden hebben hun tijd en gebrekkige middelen te steken in een soenniet, die ze niet zonder meer zouden vertrouwen, en die bovendien kennelijk niet gemotiveerd is. U haalt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat u waardevol zou zijn in de ogen van de milities, noch kan uit uw verklaringen worden opgemaakt welk belang de militie erbij had indien u zich zou bekeren (CGVS, p9-16). Ook moet worden opgemerkt dat recente rapporten betreffende religieuze vrijheid in Irak (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) geen enkel voorbeeld vermelden betreffende gedwongen bekering onder dwang van sjjiitische milities. Zo blijkt ook uit het laatste rapport van de Commissie van Internationale Religieuze Vrijheden van de Verenigde Staten dat de soennitische Islamitische Staat (IS) weliswaar gedwongen bekeringen uitvoert in Irak maar nergens uit dit rapport blijkt dat dergelijke praktijken ook worden toegepast door sjjiitische milities. Uw bewering dat zij u, als een soenniet in wie zij geen loyale en gemotiveerde medewerker zouden vinden, zouden proberen te rekruteren is dan ook uiterst onwaarschijnlijk en werpt verder ernstige twijfel op uw asielrelaas.

Daarnaast heeft u absoluut niet aannemelijk kunnen maken dat uw situatie hiervan zou afwijken. Toen u gevraagd werd waarom leden van Saraay Al Salaam u zouden rekruteren en u ermee geconfronteerd werd dat uit informatie bleek dat dergelijke gedwongen rekruteringen niet plaatsvinden in Irak, verklaarde u aanvankelijk dat uw belagers dit deden net omdat u als soenniet in een sjjiitische wijk woonde (CGVS p14). Toen u later opnieuw verklaarde dat uw belagers wilden dat u met hen zou meewerken, werd u opnieuw gevraagd waarom zij precies u wilden, waarop u verklaarde dat u dit niet wist en u gewoon pech had (CGVS p16). Meer nog verklaarde u niet te weten of andere soennieten uit uw wijk gelijkaardige problemen hadden gehad en verklaarde u zich hierover noch in Irak, noch vanuit België te hebben geïnformeerd (CGVS p16). Het is uiterst opvallend dat u als Soenniet beweert gedwongen rekrutering en bekering te vrezen door sjjiitische milities, hetgeen een uitzonderlijke situatie betreft, maar dat u niet kan verklaren waarom u hier net het doelwit van zou zijn en dat u zich niet eens geïnformeerd heeft over mogelijke lotgenoten hetgeen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft.

Het is bijgevolg niet aannemelijk dat uw belagers zowel wilden dat u zich bekeerde tot de sjjiitische strekking van de islam en u zich bij hen aan zou sluiten en met hen zou meewerken.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd door het feit dat uw verklaringen moeilijk in overeenstemming gebracht kunnen worden met de informatie vervat in de overlijdensakte van uw broer die u zelf neerlegde. Deze overlijdensakte vermeldt namelijk enkel dat uw broer stierf in een "terroristisch incident", terwijl u zelf verklaarde dat uw broer door militieleiden werd neergeschoten (CGVS, p11-12). Bovendien is het deel van dit document waar de oorzaak van overlijden dient te worden ingevuld, blanco gelaten en staan op die plaats enkel een handtekening en een stempel. Bijgevolg blijkt uit deze overlijdensakte niet dat uw broer omkwam bij een beschieting. Integendeel, het feit dat deze overlijdensakte een "terroristisch incident" vermeldt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Daarnaast blijkt uit informatie betreffende documenten uit Irak, waarvan eveneens een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat dergelijke documenten eenvoudig vervalst kunnen worden of illegaal verkregen kunnen worden. Dit geldt evenzeer voor de door u neergelegde dreigbrief, de uitnodiging van de militie, de politieverklaring naar aanleiding van de klacht die u zou hebben ingediend en het invulformulier dat u van de militie kreeg. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten uiterst relatief en kunnen zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet zonder meer herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

(...)

De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kind, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw vrouw, een badge van het ministerie van gezondheid van uw vrouw, een kopie van uw rantsoenkaart, uw woonkaart, uw studiebewijs en dat van uw echtgenote) bewijzen weliswaar uw identiteit en die van uw echtgenote maar vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u beweerde in Irak te hebben ervaren.

Ook moet worden vermeld dat uw echtgenote tijdens haar gehoor verklaarde moe en vergeetachtig te zijn ten gevolge van de medicatie die zij neemt voor haar klierziekte (CGVS vrouw, p2). Zij diende hiertoe medische documenten in. Uit deze documenten blijkt weliswaar dat zij lijdt aan hypothyroïdie en dat zij deze aandoening controleert met de medicatie L-thyroxine 50 microgram. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat zij effectief geheugenproblemen heeft, laat staan dat deze uitsluitel bieden over de aard en draagwijdte van haar verklaarde geheugenproblemen. Hoe dan ook zou dit bovenstaande conclusies niet kunnen wijzigen.

Daarnaast legde u zelf via uw advocaat een doktersattest neer waarin melding wordt gemaakt van een mogelijk posttraumatische stressstoornis en klachten als krampen, moeilijkheden om te praten, en nachtmerries. Zij echter opgemerkt dat dit verder geen uitgebreide analyse bevat aangaande de oorzaak van deze problemen. Hierbij moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van hun respectievelijke bestreden beslissingen in de mate dat deze betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre zij trachten te laten uitschijnen dat zij louter omdat zij soennieten zijn zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Waar uit de in het verzoekschrift geciteerde en de in het rechtsplegingsdossier en het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) opgenomen informatie blijkt dat de sjiitische militieën zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekende partijen voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet zijn zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

2.6. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. In hun enig middel bekritiseren zij de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekers neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 8), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 10 en 11) als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in

Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal

gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

De Raad acht het betoog in verzoekers' aanvullende nota niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Waar in deze artikelen wordt aangegeven hoe dicht de aanslagen bij het werk en de woonplaats van verzoekers plaatsvonden, wordt geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande analyse.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.10. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF